

ŠACII

1. ČÍSLO

3. ROČNÍK

DATUM VYDÁNÍ: 25.10.2002

OBSAH

Úpravy.....	str.1
Vzpomínka na prázdniny.....	str.2
Po stopách Karla IV.	str.3-4
Minulý školní rok.....	str.5-9
Rozhovor.....	str.10
Ekologie.....	str.11
Krajina mých snů.....	str.12
Zvířata.....	str.13-15
Hudba.....	str.16
Němčina.....	str.17

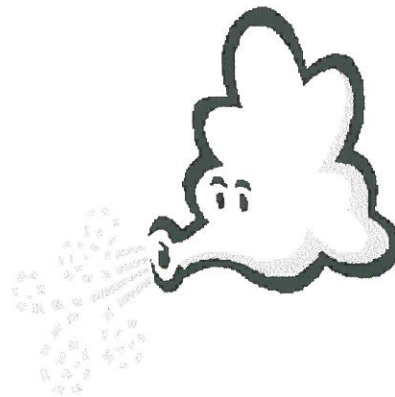

Podzim

Vítr se prohání mezi draky,
Na obloze se shlukují šedivé modré
mraky.

Barevné listí ze stromů padá,
sychravý podzim nemám moc ráda.

Ulice barevnými koberci listí
pokrytá,
brzy k nám paní Zima zavítá.

Děti se již těší,
lyže, sáňky – sníh už si prosí.

Kateřina Štanclová, KA

Ahoj, milí čtenáři,

dostává se Vám do rukou 1. číslo nového ročníku našeho časopisu. Věříme, že budete našimi nadšenými čtenáři. My zase přivítáme nápady, příspěvky i kritiku.

Vaše ^v dakce

Jistě si vzpomínáte na náš článek „Úpravy“. Bohužel se Vám musíme omluvit za špatné údaje, které jsme Vám v něm uvedli.

Už od začátku se zde stavěla tělocvična. Žádné úlomky ani kostry z doby kamenné jsme nenašli. Mimoszemšťané tady taky nepřistávali. No, i když? Jestli se na to podíváme z jiné stránky...

Za pár milionů let (pokud tady planeta Země ještě bude) se lidé budou učit o nás jako o lidech pravěkých a jestli je někde ve vesmíru život, můžou nás považovat za mimozemšťany.

Jisté ale je, že ta tělocvična se tady staví už od začátku a že na mimozemšťany si budeme muset ještě počkat.

Redakce a Marcela Voženilková, TA

Vzpomínka na prázdniny

Prázdniny má asi každý rád. Proč by taky neměl? Konec školy, kopec volna, výletů a pohody.

Přátelé z Norska mi nabídli, abych s nimi odjela do Bergenu. Cestu na sever jsem absolvovala autem, lodí, po Bergenu jsem jezdila autobusem, na kole, na bruslích a pěšky. Domů jsem letěla. A tak mě napadlo udělat anketu, ve které zjistím, jak studenti naší školy cestují. A tady jsou výsledky :

1) Kde jsi byl?

Česká Republika	107
Chorvatsko	41
Doma	24
Itálie	21
Slovensko	16
Řecko	6
Maďarsko	4
Rakousko	3
Španělsko	2
Norsko	2
Velká Británie	2
Holandsko	2
Německo	2
Francie	2
Belgie	2
Turecko	1
Tunisko	1
Švýcarsko	1
Dánsko	1
Egypt	1
Lucembursko	1

2) Jak jsi se tam dopravil?

autem	121
autobusem	47
letadlem	14
pěšky	12
vlakem	8
na kole	4

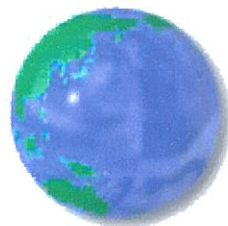
3) S kým si strávil dovolenou?

s rodinou	153
s přáteli	64
sám	12

4) Kde jsi bydlel?

v apartmánu	80
v chatce	47
ve stanu	45
v hotelu	36
pod širákem	4

Jak je vidět, Češi už jsou zcestovalým národem. Velmi smutné ale je, že jediné, co ničí čistotu severních zemí, jsou povalující se papírky od tatranek.

Monika Hillová, KB

V době prázdnin jsem cestovala spolu s rodiči po stopách Karla IV. Navštívili jsme tato místa: Lucemburk, Trevír, Cáchy, Kolín nad Rýnem, Mohuč, Norimberk, Karlštejn, Prahu. Některá z těchto míst mě inspirovala k napsání veršů.

Alžběta Kalábová, SA

Loreley

Loreley je děva divá, ze skály se na Rýn dívá.
Do záhuby láká loď, zpíváním i v nepohodě.
Obléká se velmi spoře, skálu má za svoje lože.
Smrt tam našlo mnoho lidí, potok krve jenom vidí.
Raduje se, divě skáče, nikdy nad tím nezapláče.
Prázdné lodě plují dál, nikdo se jich nedočkal.

Loreley, děva sličná zmizela
a na ni jen tato vzpomínka zůstala.

(2002)

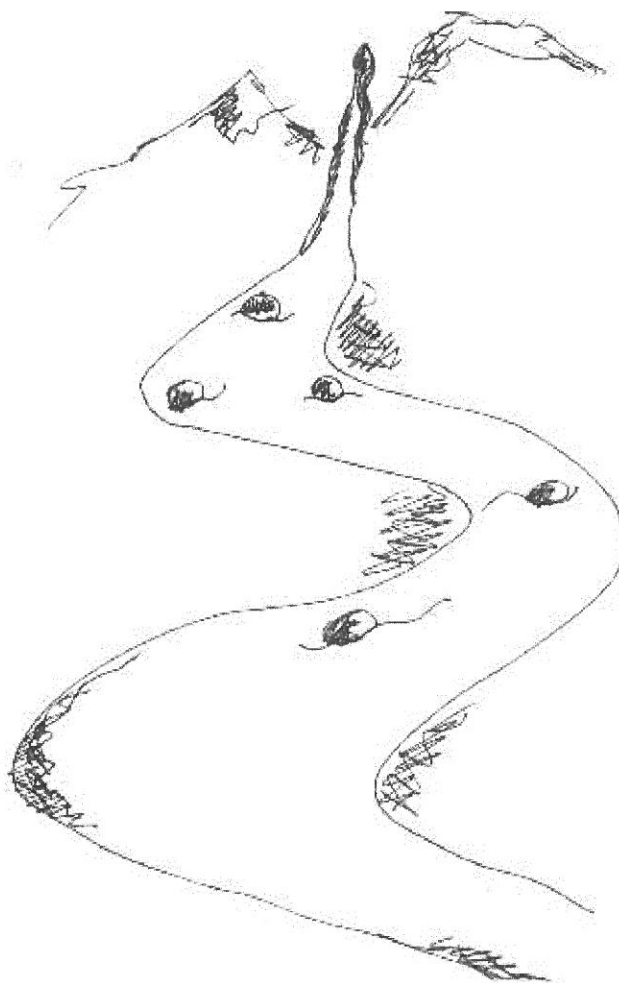
Řeka Rýn

Řeka bublá přes kamení,
otázkou je, kde pramení.
V horách, v lukách, nebo v lese,
řeko, řeko, řekni přece!
„Asi v lese, asi v lese!“
Říká řeka jen se třese.

Vodu čistou nosíváš,
nešpiňte ji, prosíváš.
Rybky v tobě plavají,
rády jsou, že tě mají.

Nepřetne tě ani meč,
tak nám stále pěkně teč.

(2002)

Jan Lucemburský

Jan lucemburský byl český král, každý se ho obával.
Vítězil a bojoval, Jan Lucemburský, toť český král.
V čele vojska hrdě stál, ani jednou neprohrál.
Byl to silný sportovec, dnes bys řek 10-ti bojec.

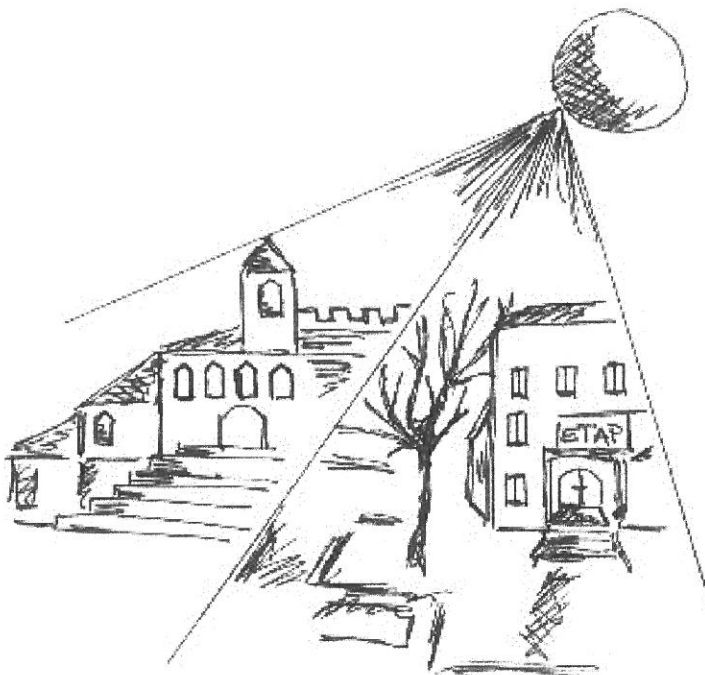
Syna s Eliškou ženou měl a zabalili ho do plen.
Syn jméno Václav nosil, později se jménem Karel IV. honosil.
Byl to také český král, ale o umění se zajímal.
Dotáhl to asi dál a nikdy nebojoval.
Jen jednou, když byl mlád, zranění si ráčil udělat.
A tak to sním šlo dál až do jeho syna Václava IV.,
který byl také český král.

(2002)

Hotel ETAP

Hotel ETAP super je, vždycky se tam nocuje.
Snídáme a myjeme se tam, není to však žádný klam.
Postele jsou dobré moc, přejeme si dobrou noc.
Máme dobrou snídani, je to prima papání.
Spěcháme už k autobusu, běžíme tam rychle v klusu.
Loučíme se s ETAPEM: „Ahoj, my zas přijedem.“

(2002)

Jak probíhaly některé akce v minulém školním roce?

AKADEMIE, ZÁJEZDY DO DIVADLA, MALÝ JOKLŮV MEMORIÁL

Vzpomenete si ještě na ně?

XI. AKADEMIE VÍCELETÉHO GYMNÁZIA VE VYŠKOVĚ

„Připoutejte se prosím. Vypněte mobilní telefony... záchrannou vestu máte pod sedadlem.“ Těmito slovy začala dne 13. 6. 2002 XI. Školní akademie Víceletého gymnázia. Diváci se ocitli v letadle, které však nesmiřovalo pouze do cizích zemí, ale i do minulosti. Použitím mobilních telefonů se do navigace vloudila chybička a cestující místo dávných věků uviděli mimozemšťany. „Vše je v pořádku a letíme do minulosti.“ Cestující se dozvěděli, jak přišla divoká prasátka ke svým pruhům, potom se podívali do Afriky, do Asie na bojová umění a do Orientu na břišní tanečnice, do alchymistické dílny Rudolfa II., až přistáli v pravěku a zúčastnili se lovu mamuta. Ale všechno má svůj konec, a tak následoval návrat zpět do přítomnosti.

Humor, tance, scénky a písničky – celá akademie měla velký úspěch. Každý ukázal, co umí, vydal něco ze sebe a daroval to druhým. Dovedl se s nimi podělit o svoje dovednosti. Připravit vhodné kostýmy, dát dohromady program, zajistit všechny věci – poskládat jednotlivé kousky do velké „mozaiky“ dá práci, stojí námahu a čas. Představení je vyvrcholením dlouhé práce a námahy.

Poděkování patří všem účinkujícím, organizátorům, pomocníkům, hlavně však Mgr. Haně Hejové a Mgr. Janě Kolčářové a výtvarnici Mgr. Janě Zahradníčkové. Poděkování si rovněž zaslouží i sponzoři, přispěvatelé a obětaví rodiče.

E. Nezvalová, KA

My Fair Lady (ze Zelňáku)

„Jupííí !“ Už zase můžeme jet do divadla. Samozřejmě se toho hned chytám. To byste mi nevěřili, jakou mám z toho radost.

Vše bylo naplánováno. Bude se odjíždět 11. 4. 2002 v 17. 45 hod. od parkoviště u nemocnice. Nadšenci jako já jsme tam stáli 15, ale i 20-30 minut dopředu, jen aby nám to neujelo.

Cesta do Brna dlouhá není, ale když se jede autobusem, tak se někomu může zdát strašně zdlouhavá. Avšak my, co jezdíme téměř pravidelně, jsme se nenudili.

A teď ten krásný požitek, gong poprvé udeřil a my už celí natěšení na svých křeslech. Druhý gong, všechna světla postupně slábnou a na scénu přichází hlavní hrdinka Líza Ďurínková oblečená do starých otrhaných šatů a prodává „pugetky“ na Zelném trhu v dnešním Brně. Tam ji objeví profesor Higgins (profesor češtiny a učitel jazyka). Profesor naučí Lízu mluvit spisovnou češtinou a ne „brněnským hantecem“ a chovat se ve společnosti. ... přece vám neřeknu vše a vy se pak na tu krásu ani nepřijedete podívat.

Muzikál trval kolem dvou hodin a za tu dobu se na jevišti odehrával jak život prosté chudiny, tak i bohaté smetánky. Byl to překrásný příběh plný písniček, osobností, elánu a radosti ze hry.

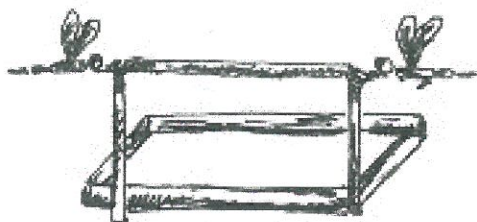
To není jediný muzikál, který se mi líbí. Naštěstí jezdíme se školou alespoň dvakrát do roka.

Dominika Kafoňková , KB

Memoriál broučků

Ještě než začaly dny odpočinku, relaxace a dovolených v podobě slunečných prázdnin, zúčastnila se naše broučí armáda závodu pro brouky dosti důležitého, závodu s prestiží a dlouhodobou tradicí. Tzv. Joklův memoriál, jak je pojmenován po již zesnulém strýci Pytlíkovi, se každoročně uskutečňuje v podmostí u řeky Hané, protékající našim lesem. Již po 8 hodině ranní se broučci a broučkyně shromažďují u vchodu do železného sportoviště. Veselí, smutní, připravení, unavení, prostě každý tak nějak po svém. Křikem provázející shluknutí na hřišti uklidní až povel brouka Pytlíka, od kterého si, jako od nejdůležitějšího brouka v okolí, nejprve vyslechneme pár rad a zkušeností, a poté se odebereme každý ke svému závodnímu stanovišti. U každého stanoviště nám pomáhají náklonné vážky měřící a stopující naše výkony. Krvavá očíčka broučinků pozorují výsledkové listiny, které se doslova mění před očima. Poslední sčítání bodů... poslední běh na 4x60 tykadel... sláva, objímání, gratulace, polorozlámané a bolavé nožičky, to vše provází konec závodu. A jak už to bývá...: VYHRÁLI JSME! My broučci z tercií jsme porazili brouky o tykadlo větší a o rok starší z kvart. A nakonec poděkování všem vážkám, které nám pomohly uskutečnit závod i letos. A my už si mažeme tykadélka na příští broučkiádu!

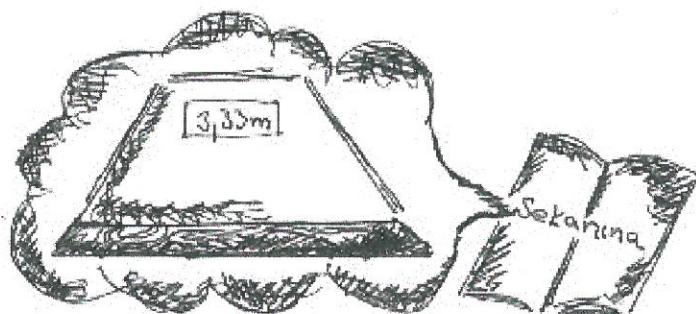

K. Štanclová, KA

Jak jsem skákal do dálky

Ve sportu jsem nikdy moc nevyňikal, a proto mi vůbec nevadilo, když se loni přiblížil Joklův memoriál. Předpokládal jsem, že se budu podílet stejně jako předloni, a tak jsem se nevzrušoval. Zvykl jsem si totiž poslouchat pokyny typu: „Ty půjdeš!! Já nechci. Půjdeš, já jsem to řekl!“ Výběr našich reprezentantů byl stejně velmi zajímavý, protože kamarád spíše podsadité postavy šel vyhrávat skok vysoký (mj. předloni „zvítězil“ v běhu na 1000 m). Jiný kamarád, sice vytrvalý, ale oproti závodníkům z jiných tříd „nic moc“, byl vybrán na běh na 1500 m. A to nejlepší nakonec – podle mého čísla v třídním výkazu a data jsem byl nominován na skok daleký. Rozhodl jsem se proto, že se nebudu moc snažit. Můj výsledek byl přímo ohromující – povedly se mi dva přeslapy a na třetí pokus jsem skočil 3,33 m. Výsledek vypadal podle toho – obsadili jsme již poněkolkáté poslední místo.

J. Sekanina, KB

MALÝ JOKLŮV MEMORIÁL aneb MŮZEME UŽ DO ATĚN?

Každý je na něco jiného. Někdo má rád přírodní vědy a někdo zase výchovy. Mezi námi se však ještě vyskytují vzácné exempláře, pozůstatky lidí z doby kamenné, kteří jsou, jako naši předci, zaměřeni na sport. Pro tyto nadšence pořádá naše škola každoročně „atletické utkání“ s názvem Malý Joklův memoriál. I ti, kteří jsou aktivní spíše u televize musí přijít a alespoň trochu povzbuzovat.

Minulý školní rok naše třída zabodovala! Tehdejší sekunda A doslova převálcovala ostatní třídy mladšího žactva. Jak to ale tenkrát probíhalo? Přesuňme se v čase do 21.6.2002:

„Ahoj! Tak jak se těšíš?“

„No, myslím, že šanci na výhru nemáme, ale jinak to bude fajn!“

O půl hodiny později:

„Kde je ta Kamila? Já ji zabiju. Bez ní nemáme šanci na výhru. Jestli se neobjeví, budeme tam muset někoho strčit.“

„Teď tady byla Kamilina mamka. Kamča je nemocná! Sakra! Hele, rozběhy na šedesátku začínají. Musíme jít! A povzbuzujte!“

Rozběhy vyšli. Umístili jsme se na prvním a třetím místě. Obě dívky si udělaly osobní rekordy. I kluci byli dobří, ale na nás na holky Nemají.“

„Tak, teď aby Ivča, Monča nebo Marcela vyhrála a budeme mít další bodíky k dobru. Ježiš, ať se nám to povede!“

Ivče se to povedlo. Třetí v hodu kriketákem-to je slušný. A teď honem k výšce. Docela nás pobavilo, že u výšky byly dva z nejmenších, ale jedni z nejlepších učitelů naší školy.

„Pane Bože! Já to neskočím!“

„Skočíš, neboj!“

„Neskočím. 130?!-to jsem ještě nikdy v životě neskočila!“

„Voženilková-oprava!“

„RAZ, DVA, TŘI...JÓ! Mám to! Skočila jsem to! Jsem dobrá! Osobák!“

Uf. To ale byla fuška. Co nám zbývá? Štafeta. Jen aby měli kluci taky štěstí.

Poslední disciplína. Nervozita, výstřel, zatáčka a už běží Iveta. Za chvíli tu bude.

Předá mi kolík a já poběžím tak rychleji jak to jen půjde.

Mám kolík! Super! Pozor! Něco se děje! Padám k zemi!

„Běž Marci, rychle!“

No, alespoň Jsme nebyly poslední. Ale ouvej. Jsem trochu špinavá a odřená.

„Půjdeme se umýt na záchod.!”

Ta škvára nejde umýt. Drhneme to s Ivetou u jednoho umyvadla a zjišťujeme, co nás výhra stála. Hlavně že jsme vyhráli. KLUCI i HOLKY.

Bylo to super. Všechny diplomy pro mladší žactvo získala sekunda A.

Paní profesorka Janečková-naše třídní-na nás byla pyšná. Tak sbohem! A další rok
NASHLEDANOU!!!

Marcela Voženilková TA

ROZHOVOR

Tentokrát jsme se rozhodli, že vyzpovídáme pana profesora Klementa. Však se podívejte sami:

*****: JAKÝ BYL VÁŠ PRVNÍ DOJEM Z TÉTO ŠKOLY A ŽÁKŮ?**

PPK: (Velké zamyšlení)

Mile mě překvapilo vybavení nové učebny a laboratoře, ale učit na víceletém gymnáziu a základní škole je opravdu velký rozdíl. Jsou zde příjemní kolegové a žáci.

- Mimochodem – vzkaz pro paní kuchařky: !Výborná kuchyně!

*****: PROČ JSTE SE ROZHODL UČIT ZROVNA BIOLOGIÍ?**

PPK: Protože mám kladný vztah k přírodě. (smích)

*****: CO UČÍTE NEJRADŠI Z BIOLOGIE?**

PPK: Nejradši? Asi lidské tělo.

Hlavně kosti – v tom se úplně vyžívám!

*****: JAKÁ JE VAŠE NEJOBLÍBENĚJŠÍ „POP STAR“?**

PPK: The Queens, taky mám rád J. P. Belmonda. Nemůžu si taky nechat ujít Svěrákovy filmy

- především „Tmavomodrý svět“!

*****: CO ŘÍKÁTE NA „KLONOVÁNÍ“?**

PPK: No, mám z toho strach. Protože se to může zneužít,...že originalita každého jedince může být zneuctěna.

*****: JAKÝ BYL VÁŠ NEJOBLÍBENĚJŠÍ PŘEDMĚT?**

PPK: Asi tělocvik a výtvarná výchova.

*****: MÁTE NĚJAKÝ OBLÍBENÝ SPORT?**

PPK: Volejbal.

*****: MÁTE RÁD DĚTI?**

PPK: Ano, mám.

*****: ČÍM JSTE CHTĚL BÝT V DĚTSTVÍ?**

PPK: Pekařem. Pekařina pro mě byla jasná volba.

*****: MYSLÍTE SI, ŽE ZEMĚ JE JEDINÁ OBYDLENÁ PLANETA?**

PPK: Ne, nemyslím si to.

*****: JAKÉ JE VAŠE NEJOBLÍBENĚJŠÍ JÍDLO?**

PPK: Guláš a pět knedlíků, samozřejmě s pivem!

*****: KDYBYSTE MOHL JET KAMKOLI, KAM BY TO BYLO?**

PPK: Myslím, že nejkrásnějším místem na Zemi jsou „Seychely“!!!

Děkujeme za
rozhovor!

G. Vavrošová, TA
P. Bartošková, TA

Majālesské vedro

Horší už to být nemůže. Ách jo. Nenapadá mě nic... - takhle začíná moje ráno před majálesem, svátkem studentů. Konečně si na sebe беру bílý plášť, svorku a vizitku, která mi neustále někam padá.

„Někdo bude mít určitě super kostým, a já tohle.....NÁPAD!!!

Ve škole, už v kostýmu jsem si šla zaplatit obědy. Poněkud netradiční, že. Všechny masky jsou úžasné, některé úžasnější, ale na sobě bych je mít určitě nechtěla-začíná být vedro. Já a můj kostým dohromady tvoříme šíleného vědce.

Do zástupu před školou se začínají hromadit zástupci armády, ozbrojené plastovými pistolemi, chirurgové bez skalpelů, roztomilé rádoby prvňáčky-terciánky, dva žebráci, právníci, reportéři.....šílený vědec jen jeden.

Po seskupení před školou se oklikou vydáme až na náměstí.

„Řidiči musí být šťastím bez sebe!“ křičím na půl metru vzdálenou spolužačku-ale stejně mě neslyší.

Po namačkání na trojúhelníkové náměstí (kdyby tak ho jen ti naši předkové opatřili slunečníky) a hromadném pečení na slunci, předá starosta králi majálesu klíč od bran města.

Král a královna majálesu jedou na koních, ale co my-já na sobě vláčím kostým, batoh a cizí pítí.

Program v zámecké zahradě je jistě zajímavý, ale pro člověka menšího než 2 metry 30 naprosto neviditelný. Na stromy, ani lidi se lézt bohužel nesmí.

Ještě, že je tu zmrzlina a hot dogy. Mnoho z nás vymění domácí chléb s rozteklým máslem za párek v rohlíku a vanilkovou zmrzlinu.

I bez programu je tu ale zábava. Vyprávějí se vtipy, hrají se hry, přesto už někteří odcházejí domů.

No co, už taky půjdu.

Carmilla

Ekologie-Proč?!

Jednou, za oněch časů se slavný barbar válečník Freol vypravil za dobrodružstvím. A když dobrodružství, tak drak. Jeden takový se nalézal v Metanově hoře. Ta trůnila pohoří Díra, v zemi Ozon.

Tak se milý Freol vydal na cestu. S mečem, lahví vína a brněním se pokojně vezl krajinou na svém meďouru (kůň medové barvy). Projel kolem prvních tepelných elektráren, čtvrtvykácených pradeštných pralesů i splaveného Přemysla Oráče (i s ornici).

Až se dostal k hoře Metanova. Drak v ní žijící se jmenoval „CO uvidím to sežeru-denně 2,, - zkráceně CO₂.

Freol vjel na plný plyn do jeskyně, ale drak, který dostal echo od tajícího ledovce ho čekal. Použil svou hroznou zbraň - ledový dech a zmrazil barbara do ledového kvádru. V tom zůstal zakonzervován do té doby než rozmrzl. To bylo zvláštní, protože v krajině Hory Metanova byla vždy zima (aspoň co pamatoval Freol) a lidí málo, lesů hodně, čistá horská bystřina a lesní pěšina. Teď tomu bylo jinak. Bylo takové teplo, že barbar odložil plášť.

Vylezl z jeskyně a na místě pěšiny byla asfaltka. „Zvláštní materiál“, pomyslel si.

Nedaleko byla černá (spíš rezavě plastová a odpadková) skládka. Barbar byl inteligentní a brzy pochopil, oč jde.

Brzy se psalo v novinách: **MUŽ Z MINULOSTI ZACHRAŇUJE PLANETU.**

Freol vysazoval stromky, čistil řeky a učil lidi žít bez konfliktů, zahájil výzkum solárních částic, poodhalil minulost, založil nadace.....

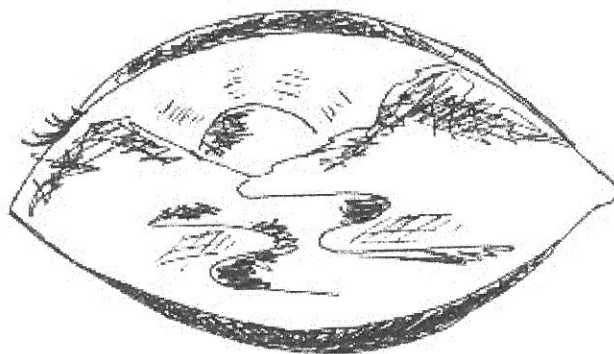
Jenže dneska nemáme Freola, ani muže z ledu, kteří by zachránili planetu, ženoucí se do záhuby. Vlastně ji do záhuby řítíme my. A třeba by takový Freol nemusel přijít z minulosti, ani budoucnosti, ale můžeme jím být my - tím, že nebudeme tolik znečišťovat okolí a trochu ekologicky přemýšlet. Možná není pozdě.

Carmilla

Krajina mých snů

Markéta Teličková, TA

Když slunce se vyhoupne nad lesy
a tráva je zmáčená rosou,
já chci po ní jít a volat,
že ráda mám tenhle svět.
Jdu ulicí a dívám se na ty šedé kvádry,
a trochu té zeleně v předzahrádce
a je mi do breku.
Chce se mi utéct někam,
kde je čerství vzduch a zeleň,
kde není nenávist a zloba,
kde každý má svůj koutek.
Tam daleko,
vysoko v horách,
je kousek mého srdce.
Je tam, kde hory tvoří pilíře,
které podpírají nebe.
Snad se jednou podívám
do krajiny svých snů,
kde bublá potok,
pějí ptáci
a kde lišky dávají dobrou noc.
Tam hory se dotýkají nebe
a hvězdy jsou tam nadosah.
Tam jednou přijdu,
tam svůj domov mám.

V minulém i letošním školním roce mám na starosti ve školním časopise rubriku „Zvířata“. V loňském roce jsem Vás seznamovala s plemeny psů. Letos se o nich dočtete také, ale i o zajímavostech tanečního sportu.

Zvířata

V prvním čísle časopisu Vás seznámím s Americkým kokršpanělem, protože se mi toto plemeno nesmírně líbí. V příštím čísle se dovíte něco o tanci.

Dominika Kafoňková, KB

Americký kokršpaněl

American cocker

Země původ: USA

Americký kokršpaněl byl ve dvacátých a třicátých letech 20. století formován americkými chovateli z původního anglického kokršpaněla, dovezeného za oceán, poprvé již v roce 1879. Změnu vzhledu, spočívající především v kompaktnější tělesné stavbě, umocněné hustší, delší a upravovanou srstí, zdůvodňovali chovatelé odlišnými klimatickými podmínkami i způsobem lovu. Pro amerického kokršpaněla je typická také okrouhlejší hlava s výrazným čelním sklonem. I když si tento pes stále udržuje lovecké schopnosti výkonného slídiče, stále více převažuje jeho společenské uplatnění s důrazem na bohatou, pečlivě upravenou a atraktivně zbarvenou srst. Oblibu si udržuje také pro svou mírnou, jemnou a přátelskou povahu.

Popis:

Hlava a lebka: hlava přiměřená k celkovému vzhledu psa; lebka zaoblená, nadočnicové oblouky jasně vyznačené, stop výrazný, obličejová partie dobře modelovaná.

Oči: kulaté a plné, pohled přímý, tvar očních víček dodávající očím lehce mandlovitý tvar; barva tmavohnědá; výraz inteligentní, pozorný a laskavý.

Uši: zavěšené, dobře osrstěné.

Zuby: silné, zdravé, ne příliš malé, skus nůžkový.

Krk: dostatečně dlouhý, svalnatý, bez volné kůže, mohutně vystupující z plecí, s náznakem kónického tvaru.

Hrudní končetiny: rovné, dobrých kostí, osvalené, zápěstí krátká a silná.

Tělo: šikmo uložené lopatky, kohoutek výrazný, žebra široce klenutá; trup krátký, kompaktní, pevně vázaný; hřbet silný, lehce se svažující, bedra široká, zád' okrouhlá a osvalená; hrudní koš hluboký, dosahující k loktům, vpředu dostatečně široký.

Pánevní končetiny: silné a osvalené, dobře zaúhlené, se silnými stehny a nízkými a paralelními hlezny.

Tlapy: velké, kompaktní, okrouhlé a pevné, s tvrdými polštářky, nevybočené ani nevbočené.

Ocas: nasazený a nesený v rovině hřbetu nebo trochu výše, nikdy ne vztyčený jako u teriérů. Krátce se kupíruje.

Srst: na hlavě krátká a jemná, na těle středně dlouhá s dostatečnou podsadou; uši, hrud', břicho a zadní strany končetin silně osrstěné, srst jemná, hedvábná, rovná nebo mírně zvlňená, snadno udržovatelná.

Zbarvení: černé: může být jednobarevné nebo černé s pálením (tan); jiné jednobarevné vyjma černé a jednobarevné s pálením: nutnost jednotného tónování; vícebarevné: dvě nebo více dobře od sebe ohraničené barvy, z nichž jedna nutně bílá.

Velikost - kohoutková výška: pes 15 palců (38,1 cm), fena 14 palců (35,56 cm), s tolerancí půl palce (1,27 cm) nahoru i dolů od tohoto limitu.

Dominika Kafoňková, KB

Prameny: PLEMENA PSŮ - Michal Císařovský
JÁ PES - DR. BRUCE FOGLE

Milí čtenáři,

Rozhodla jsem se, že bych vám letos mohla přiblížit hudební styly. Osobně mám hudbu hodně ráda a poslouchám skoro všechny styly. U mě doma byste našli kazety a CD začínající Lucii až po různé druhy techna. Neuznávám, když člověk poslouchá jen jeden styl a na jeho obranu je schopný udělat cokoliv. Každý člověk má po ruce více stylů, má možnost vybrat si podle nálady.

PUNK'S

NOT DEAD

Někdo si myslí, že pankáči jsou „tupý gummy“, hlavně tzv. „fasho“ (radikálně pravicově orientovaní neonacisti), jenže ti nesnáší všechno a všechny, když se to jenom trochu liší od jejich ideálu, pokud však „fasho“ nejsi, neměla by ti punková muzika vadit.

CO JE VLASTNĚ PUNK?

Druh rockové hudby s jednoduchou melodií a harmonií a s „buřičskými“ texty.

A KDE SE VZAL?

Říká se, že ve Velké Británii, ale není to tak úplně pravda, tady totiž tento styl zažil největší boom a pochází odsud nejslavnější punková partička Sex pistols (skupina, která obrátila na ruby životy konzervativních Angličanů a celé monarchie). Opravdovým rodištěm je USA. V americké angličtině znamená slovo punk něco nemorálního, špatného. Britská angličtina si ho půjčila k označení skupiny lidí, kteří se objevili koncem 70. let a byli to převážně rebelové odmítající konvenční způsob života.

JACÍ BYLI TITO REBELOVÉ?

Protože tužící gel je věcí posledních 20-let, používali pro správné „čiro“ jen to, co dům dal: máslo, lepidlo, mýdlo, pivo a vejce. Ohoz byl v duchu „udělej si sám“. A jejich priority? Nekonečnost, rychlá muzika, odlišnost a tedy i respekt k homosexuálům a jinak barevným, mír, anarchismus a nihilismus (nevěřit nikomu a ničemu). Punkeři byli jak z chudinských čtvrtí, tak z bohatých rodin.

DUCHOVNÍ RODIČE PUNKU:

Londýnská ulice King's Road byla od 60-let proslavena řadou módních butiků. Jeden se jmenoval SEX – podle něj se pojmenovali legendární SEX PISTOLS. Modely černé barvy, gumy a kůže útočily na tehdejší dobrý vkus. Typický „punk look“: kalhoty s jednou nohavicí, brýle s jedním sklem, zdravotní boty, košile s obojkovými límci, síťované vesty z motouzů, kožená saka s cvočky ... I tahle antimóda se nakonec stala módou, stejně jako punková antikultura oficiální kulturou.

KDE SE DOZVÍŠ VÍC?

www.worldwidepunk.com
www.punkfix.com
www.punkmusic.cz

POSLECHNI SI:

The Clash, Dead Kennedys, Sex pistols,
D. O. A, NOFX, Ramones, Rancid...

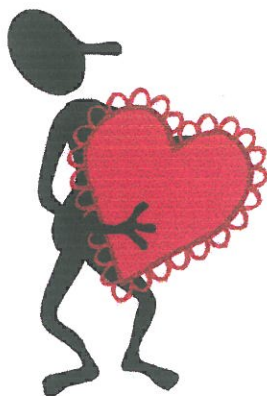
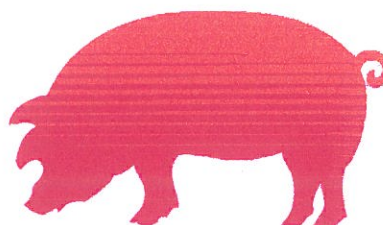
Pramen: Internet, kniha: Hudba, Nicky Barber
Alena Grycová, KB

Deutsch

Hunger ist der beste Koch.
Hlad je nejlepší kuchař.

Gleich getan ist viel Gespart.
Rychle do toho, půl je hotovo.

Wie die Made im Speck leben.
Žít si jako prase v žitě.

Jemanden die Flügel stutzen.
Přistříhnout někomu křídla.

Das Herz in der Hose.
Mít srdce v kalhotách.

Zwei Fliegen mit einem Schlag töten.
Zabít dvě mouchy jednou ranou.

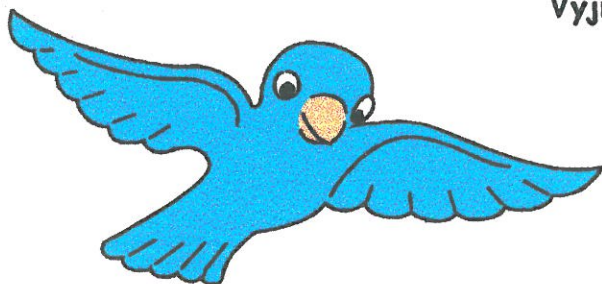
Wer zuletzt lacht, lacht am besten.
Kdo se směje naposled, ten se směje nejlíp.

Reden ist Silber, Schweigen ist Gold.
Mluvit stříbro, mlčet zlato.

Arm wie eine Kirchenmaus.
Chudý jako kostelní myš.

Den Unglücksbecher bis zur Neigel leeren.
Vypít kalich hořkosti do dna.

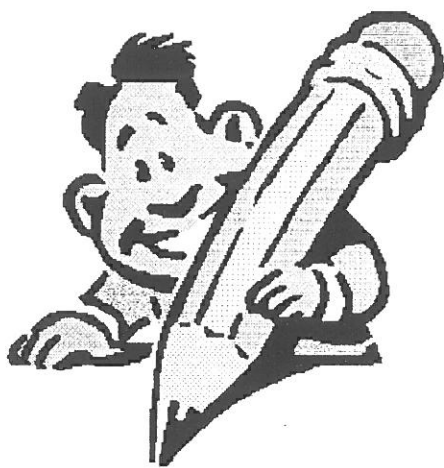
Die Ausnahme bestätigt die Regel.
Výjimka potvrzuje pravidlo.

Morgenstund hat Gold im Mund.
Ranní ptáče dál doskáče.
Den Teufel an der Wand malen.
Malovat čerta na zed'.

Eva Čtvrtníčková,
Lucie Lanšperková, KB

REDAKČNÍ RADA

MÓNKA HILLOVÁ, KB

DOMINIKA KAFONKOVÁ, KB

MARCELA VOŽENÍLKOVÁ, TA

MARKÉTA TELIČKOVÁ, TA

ALEXANDRA ŽIVĚLOVÁ, TA

GABRIELA VAVROŠOVÁ, TA

GRAFIK: ELIŠKA NEKVAPILOVÁ, SA

PÍSAŘ: MARTIN PAVLUN, KB

PÍSAŘ: PETRA BARTOŠKOVÁ, TA

Mgr. HANA ŠAINI HEJOVÁ

Tiskařského šotka jsme se nezbavili. Omluvte, prosím, pokud se někde vloudí chybička.